

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ В УМОВАХ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Біліченко А. – ст. 4 курсу, гр. Фвн-42

Науковий керівник – к.е.н., викладач Волощук Р.С.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

З проголошенням України незалежною державою розпочався процес формування самостійної політики у всіх сферах суспільного життя, у тому числі й у боротьбі з корупцією. Реформування державних органів виконавчої влади, на які покладено завдання боротьби з корупцією, стало першим кроком до подолання цього вкрай негативного явища.

Корупція, безсумнівно, є однією з найактуальніших соціальних проблем на шляху сучасного державотворення. Окремі науковці взагалі стверджують, що корупція виглядає основною політичною проблемою кінця XX – початку XXI ст., розв'язання якої для багатьох держав світу стало першочерговою справою. Не обходить стороною це зло й Україну. Високий рівень корумпованості в державі визнано як вітчизняними так і зарубіжними аналітиками, а також відповідними міжнародними інституціями.

У сьогоденних реаліях корупція стала чинником, що безпосередньо загрожує національній безпеці держави, демократичному її розвитку, конституційному ладу, що, в свою чергу, підриває авторитет країни, обмежує конституційні права і свободи громадян, порушує принципи верховенства права, руйнує моральні та суспільні цінності, дискредитує її на міждержавному рівні.

Слабкі демократичні традиції, недосконалість національного законодавства, неефективна діяльність владних інститутів та недостатній рівень правосвідомості суспільства перехідного періоду надають корупції особливої гостроти. Вона реально протистоїть конституційному і суспільному ладу, є однією з причин зростання в Україні — тіньової економіки, проникає у владні інституції, залучаючи у свої ряди окремих політичних і громадських діячів. Корупційні прояви уражують всі сфери суспільного життя, призводять до появи організованої злочинності, створюють соціальне напруження, породжують у населення зневіру до влади [1].

Заходи, які сприяють зниженню корупційних виявів у державі, умовно можна поділити на політичні та економічні.

До політичних належать: проведення комплексу ідеологічних і масово — політичних заходів, що сприяють визначенню у державі провідних політичних партій та об'єднань, які активізують та ініціюють діяльність, пов'язану з боротьбою з корупцією; дотримання принципу рівності всіх верств населення перед законом у разі виявлення корупційних дій та притягнення до відповідальності їх виконавців, незалежно від посад, які обіймають; активізація попереджувальної роботи серед населення; взаємодія фондів, асоціацій, інститутів та інших недержавних організацій України з аналогічними іноземними установами, що підтримують позитивні зміни в Україні.

Економічними заходами є: повне та своєчасне виконання державою перед громадянином зобов'язань; забезпечення послідовного зростання реальних доходів населення, оскільки бідність — одна з причин корупції та злочинності; посилення соціальної спрямованості бюджету; вдосконалення системи оподаткування; зменшення податкового тиску на підприємців (насамперед на малий та середній бізнес), а також на фізичних осіб, які повинні поєднати фіскальну та стимулюючу функції податків; спрощення порядку стягнення податків.

Заходи антикорупційного спрямування повинні реалізовуватися з урахуванням таких основоположних принципів: 1) законності; 2) гласності та прозорості; 3) всеохопності; 4) перманентності; 5) цілеспрямованості; 6) залучення громадськості до процесу реалізації морально-ідеологічних антикорупційних заходів; 7) дотримання векторів консолідації українського 139 суспільства та євроінтеграції держави; 8) патріотизму та детермінації національних інтересів; 9) відповідності пріоритетним напрямкам державних антикорупційних заходів.

Запорукою успіху досягнення результатів у боротьбі з корупцією при застосуванні вказаних заходів є поточний та підсумковий двосторонній — державний та громадський контроль. Він повинен здійснюватися на засадах:

— верховенства права, яким визначається підпорядкування усіх контролюючих дій, які реалізовуватимуться з боку держави або з боку громадськості, нормам права та закону;

— взаємодії влади та інститутів громадянського суспільства. Лише за умови того, що державна влада та громадянське суспільство об'єднують свої зусилля щодо запобігання та протидії корупції, контроль за застосуванням морально-ідеологічних антикорупційних заходів може бути ефективним;

— прозорості видатків із бюджетів усіх рівнів на реалізацію моральних та ідеологічних антикорупційних заходів, відповідальності за їх цільове використання;

— відкритості та доступності інформації про реалізацію заходів та про діяльність суб'єктів, які їх реалізують [2].

Отже, розглянувши деякі аспекти боротьби з корупцією в незалежній Україні, на жаль, змушені констатувати факт про їх ще низьку ефективність. Знову створене Антикорупційне бюро України, як державний орган, для якого протидія корупції є єдиною і основною функцією діяльності, повинно надати цьому пріоритетному напрямку розвитку держави — Україна новий позитивний імпульс, що дозволить очистити країну від цього ганебного соціального явища.

Література

1. Корупція як соціальне явище [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://ndi-fp.asta.edu.ua>.
2. Напрями запобігання та протидії корупції на державній службі : морально - ідеологічний аспект [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.academy.gov.ua>.